

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiae Moralis Super Decalogum Seu Decem Dei Praecepta Pars ...

Tractatus II. In I. Præceptum De Fide, Spe, Charitate, Religione, & Peccatis
oppositis

Sporer, Patricius

Salisburgi, 1711

Sectio III. Odium Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59952](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59952)

Amoris Dei contra præceptum negativum breviter dicendum.

SECTIO III.

Odium Dei.

SUMMARIUM.

37. *Odium Dei est simpliciter omnium peccatorum gravissimum:*
 38. *Quid odium abominationis, & inimicitia?*
 39. *Extremè pessimum est odium inimicitia.*
 40. *Paulò levius quidem, semper tamen mortale est odium abominationis.*
 41. *Sicut & omnis motus deliberatus prava vel malignæ affectionis in Deum.*

ASSERTIO IV.

Odium Dei simpliciter est peccatorum omnium gravissimum, extremum quidem odium inimicitia: levius autem, sed semper mortale odium abominationis, quemadmodum & omnis motus deliberatus prava affectionis contra Deum. Tota nimis certa.

Simpliciter est peccatorum omnium gravissimum.

- 37 **R**atio clara est; quia optimo opponitur peccatum, & transgressio omnium maximi præcepti necessariò omnium maximum & gravissimum peccatum est: sed odium quodcumque Dei opponitur optimæ & excellentissimæ Charitati, eamque solum directè & formaliter destruit, estque transgressio primi & maximi mandati.

Dilige Dominum Deum tuum ex toto corde &c.
quod est finis, & summa omnium aliorum præceptorum, ut ex dictis constat: ergo simpliciter est peccatorum omnium gravissimum.

Duplex autem vulgò assignatur odium Dei, ab-38
abominatio, & inimicitia. Odium *abominatio-*
nis est affectus malignus in Deum, quo non ipsum
Deum secundum se, sed secundum aliquem ejus
effectum nobis contrarium, vel malum apprehen-
sum: utpote ob præcepta difficilia imposita, ob
penas, vel adversitates immixtas ob cupita nega-
ta, vel impedita &c. Deum impius averfatur,
& abominatur, quasi sibi malum, vel malevolum
apprehensum: & hoc odium opponitur amori
concupiscentiæ erga Deum; sicut enim amore
concupiscentiæ prosequimur & appetimus Deum
ut nobis bonum, & summum Bonum nostrum,
ita odio abominationis impius averfatur Deum
ut malum sibi apprehensum: quin sæpè progreditur
ad ipsum odium inimicitia. Odium Dei *inimici-*
tia est affectus malignus in Deum, quo improbus
ipsum Deum secundum se averfatur, eique malè
vult: & hoc opponitur amori amicitia erga Deum
hactenus explicato. Quemadmodum enim amo-
re amicitia Deo ut summo Bono in se adhæremus,
& ei bene volumus, de ejus bono gaudemus &c. ita
odio inimicitia impius Deum secundum se averfa-
tur, ei malè vult, de ejus bonitate tristatur. Quam-
vis autem *Scotus* aliique rectè doceant Deum se-
cundum se absolute (adde sub vero aliquo con-
ceptu) odio haberi non posse, quia nimirum Deo

secundum se vero & infinito Bono nulla ineli-
mali verè apprehensibilis, secundum quam alio-
displicere, vel odibilis esse possit: tamen sicut
ni ex amore concupiscentiæ, quo amant Deum
bonum sibi ob beneficia præstita, & promissa
sámque Beatitudinem speratam, assurgunt
cognitionem intrinsecæ infinitæ Bonitatis Dei,
súmque amore amicitiae diligentes ei bene volun-
complacent, congaudent ob ejus intrinsecam
nitam bonitatem, & perfectionem: ita impu-
odio abominationis, quo averfantur Deum
malum sibi apprehensum ob ejus effectus
contrarios, ulterius assurgunt ad apprehensionem
licet falsissimam, alicujus mali in ipso Deo, &
de ad verum odium inimicitiae erga ipsum Deum
secundum se, quo nimirum ipsum Deum
dum se averfantur, execrantur, blasphemantur,
quantum in ipsis est, malè volunt, vellent se
nocere Deo, eumque mali alicujus capacem
vellent denique Deum desperire, aut saltem
non esse, se punire, seu nocere non posse, &
hujusmodi sexcenta infanda. Neque hoc
ita proprium est damnatorum, & demonum
totam æternitatem, quin certum sit, desperato-
peccatores sæpè in eam impietatem prorumpunt
ut Deum ipsum odio prosequantur, ac velut
acti Deum, & omnia, quæ Dei sunt, execrantur
vel vix nomen Dei audire sustineant. Et de
sequitur.

Extremè quidem odium inimicitia.

HOc enim verè extremè pessimum opponi-39
 tur optimo ; nam sicut amore amicitia ad-
 harere DEO summo Bono est summa bonitas mo-
 ralis & perfectio hominis viatoris, ita odio inimi-
 citia averfari Deum summum Bonum in se ob
 quamcunque rationem mali, in eo falso apprehen-
 sam, est summa malitia hominis viatoris, ideóque
 peccatorum omninò extremum. Quod vel hac
 ratione affirmari potest. Ratio formalis & sum-
 ma malitia peccati consistit in offensà Dei, summi
 Boni, & aversione à Deo, ut summo Bono, & ul-
 timo Fine ; atqui solum odium inimicitia erga
 Deum formaliter, directè, & expresse est aver-
 sio à Deo ut summo Bono, ultimo Fine, ex omni-
 bus peccatis, etiam directè contra ipsum Deum
 commissis. Nam (de aliis peccatis res clara est)
 infidelitas contra Fidem directè solum est aversio
 à Deo ut summa Veritate : desperatio directè so-
 lum est aversio à Deo, ut summè fidelis, & bonus
 nobis est : odium abominationis directè solum est
 aversio à Deo secundum aliquem ejus effectum
 nobis contrarium vel malum apprehensum : alia
 omnia peccata solum indirectè, & interpretativè
 sunt aversio à Deo, quatenus scilicet homo amo-
 re creaturæ legem Dei transgrediendo censetur se
 avertere à Deo, summo Legislatore, qui idem est
 & summum bonum. Solum odium inimicitia
 directè & formaliter est aversio à DEO, quia po-
 tius aversio Dei ipsius tómoni Boni in se, etsi sub
 aliqua

294 *Tract. 11. In 1. Præcept. Decal. Cap. V.*
aliqua ratione mali in ipso falso apprehensi. Et
hinc est.

§. III.

*Levius autem, sed semper mortale, odium
abominations.*

40 **L**evius esse peccatum odio inimicitiae im-
diatè audivisti; certè autem semper mor-
tale esse apud omnes in confesso est, cum & ipsius
graviter repugnet magno mandato Charitatis
dilectionis super omnia. Et confirmari potest ra-
tione ducta ex illo Matth. 19. *Quis enim bonus
nisi solus Deus?* Quia nimirum Deus omnimode
dè est summè bonus, non tantum secundum se
intrinsecè, sed etiam extrinsecè in ordine ad quocun-
que effectum à se procedentem; omnia enim
quæ à Deo procedunt, qua ratione procedunt, bona
sunt: ideò Deus undique ex omni parte est ob-
jectum amoris, & nulla ratione, vel respectu ob-
jectum odii; ergò non tantum odium inimicitiae
erga Deum secundum se, sed etiam odium abomi-
nationis erga Deum secundum ejus effectum
his contrarium, vel malum apprehensum peccatum
mortale est, contra divinam, & infinitam
bonitatem pugnans. Intellige autem semper
dummodò tale odium, abominatio, indignatio,
verè tendant in ipsum Deum, ut excludantur ab
actus abominations, aversionis, indignationis
patientiae, rancoris, furoris &c. solum contra
sua mala, vel adversa occurrentia, ut contra hostes
inimicos, infortunium, aliásque res adversas ani-
mas, vel inanimatas, absque ullo motu, vel respectu

tu ad ipsum Deum; tales enim affectus minimè ad odium Dei, sed ad impatientiæ vitium, vel odium proximi spectare dignoscuntur. Quod etiam pro sequenti §. observatum volumus.

§. IV.

Quemadmodum & omnis motus deliberatus prave, & maligne affectionis erga Deum.

¶ Sive in corde interius retentus, sive verbo, ⁴ vel signo exterius manifestatus, atque adeò omnis blasphemia, execratio, maledictum, murmur contra Deum, quatenus ex deliberato, & maligno in Deum affectu procedunt, peccatum mortale est contra hoc præceptum dilectionis Dei super omnia. Ratio clara est ex terminis præcepti: *Dilige Dominum Deum tuum &c.* quod sub mortali obligat ad minimum, & quàm maximè negativè, ut nihil sit in corde, anima, mente nostra, quod repugnet amori Dei: atqui omnis pravus & malignus affectus in Deum, etsi non esset explicitum & formale odium Dei, sed qualiscunque confusus in Deum rancor; commotio (quales sæpè exurgunt in corde, & non rarè in signa externa erumpunt, maledicta, murmura &c.) directè & formaliter repugnat amori Dei, ejusque summæ bonitati: ergò peccatum mortale est contra præceptum dilectionis Dei super omnia: & consequenter, quia qualis radix, talis ramus, patet omnem blasphemiam, maledictum, murmur contra Deum (quatenus ex tali malo affectu in Deum procedit) esse peccatum mortale, non tantum contra virtutem Religionis, & cultus debiti Divinæ Majesta-

ti, & Numini; sed etiam directè & formaliter
contra idem præceptum dilectionis Dei super
omnia.

Dicta hætenùs semper intellige, si actus,
motus talis sit deliberatus; quemadmodum est
in omnibus peccatis aliis, ita etiam in odio,
malo affectu erga Deum imperfectio actus,
motus primi absque perfecta advertentia & deli-
beratione intellectûs exurgentes, à peccato
mortali excusant. Minimè autem omnium
locum habet parvitas materiæ, sed omnis
non actus odii, vel pravæ affectionis erga Deum
quod dummodò deliberatus sit, quantumvis levis in
intentione, vel materia objecta, eò ipso quòd directè
pugnet infinitæ Dei bonitati, omnino mortali
manet; imò eò gravior malitia censetur, quòd
leviorem causam, vel rem in Deum malignè
consideris. Ut in materia de peccatis *tract. præcepti
cap. 5. Sect. 2. a. n. 14.* notatum est.

SECTIO IV.

Inordinatus amor creaturarum.

SUMMARIUM.

42. *Amor inordinatus creaturæ, quo illa formaliter præ-
feratur, interpretativé DEO præfertur, est peccatum mortale.*
43. *Et sine dubio speciale, si talis prælatio creaturæ præ-
fertur DEO.*
44. *An, & quale peccatum sit amare Deum propter
creaturam.*
45. *An, & quale peccatum sit velle, vel optare semper
hac vita manere?*
46. *Ad dignoscendum, quando prælatio creaturæ inordinata
est.*